

LÄCKBERG

CAMILLA

FEXEUS

HENRIK

Tretí diel mrazivej trilógie kráľovnej švédskej krimi
a slávneho mentalistu

TOP
Krimi

FATAMORGÁNA

FATAMORGÁNA

Camilla Läckberg a Henrik Fexeus

FATAMORGÁNA

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © 2023 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by agreement with Nordin Agency AB, Sweden.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024
Translation © Mária Bratová 2024

ISBN 978-80-556-5021-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Zostáva štrnásť dní

Niklas jedol pomaly a pozoroval rodinu na opačnej strane prestretého stola. Bol sedemnásť december, podľa neho priskoro na vianočnú výzdobu, no dohodol sa s dcérou, že s ňou predsa len začnú. Preto teraz na stole stáli vianoční škriatkovia z bieleho porcelánu a miestnosť osvetľovalo teplé svetlo vianočnej reťaze. Usúdili, že stromček by sotva vydržal do Štedrého dňa, ak ho vnesú do domu už teraz, preto reťaz zavesili nad stôl a svetlo žiaroviek využívali namiesto lampy.

Jeho dcéra mala na sebe pletený pulóver s maličkými diódami svetielkujúcimi načerveno a nazeleno, on si na počesť večere uviazal kravatu vo vianočnej červenej farbe. Samozrejme, obliekol si popolavosivý oblek ako zvyčajne. Lebo aj výstrelky majú svoje medze.

Na vidličku si napichol kúsok grilovaného glazovaného ananásu s čili a medom. Podľa neho ovocie nepatrí na veľký plytký tanier, no jeho dcéra milovala ananás. Pravdepodobne by ho uprednostnila aj pred šľavnatým hovädzím stejkom. Aspoň by viac zostalo preňho.

Ostatní pri stole sa zameriavali na jedlo, preto nevnímali, že ich pozoruje. Našťastie. Zrejme vyzeral dosť bláznivo, ale s tým nič nenarobí. Cítil sa spokojný. Vhodnejší výraz nenašiel. Preňho to bol však nový pocit, i keď uznal, že v konečnom dôsledku nemusel urobiť veľa, aby ho dosiahol.

Na to nepotreboval oslňujúcu kariéru, hoci treba priznať, že nedostatok úspechu by sa mu nedal vyčítať.

Nepotreboval dokonca ani byt vo vychytenej štvrti Östermalm, aj toto bývanie si s dcérou naplno užíval.

V skutočnosti potreboval iba jedno – aby sa všetci traja stretli pri spoločnom stole.

Atentát, ktorý naňho spáchali pred pol rokom a písali o tom v denníkoch aj vo večerníkoch, bol už iba hmlistou spomienkou. I keď, pochopiteľne, doteraz ho stráži väčšia ochranka. Zrejme to tak zostane

ešte najmenej šesť mesiacov, kým jeho zamestnávateľ neusúdi, že Niklas je v bezpečí. Ochrankárov mal okolo seba už tak dlho, že mužov pokladal za členov rodiny.

Rodina.

Presne o tú išlo. Všetko sa krútilo okolo nej. Dcéra mala šesťnásť rokov, onedlho z nej bude žena. Bol presvedčený, že ju vychoval pomerne dobre a naučil ju všetko o svete. Samozrejme, zavše mu chrstla medzi oči, že ho nenávidí, ale to patrí k puberte. Pri stole oproti nemu však sedela aj jeho exmanželka. Keby ktosi pred pol rokom tvrdil, že ešte zasadnú k jednému stolu, neveril by mu. Ani náhodou. No príslovie, že čas vylieči všetky rany, je očividne pravdivé. Preto tu dnes sedia ako moderná rodinka a jedia predčasnú štedrovečernú večeru. Bez nenávisťi. Dokonca sa navzájom obdarovali vianočnými darčekom.

Stiahlo mu hrdlo. Odvrátil pohľad a zíval von oknom, aby si nikto nevšimol, že sa mu lesknú oči. V tme za oknom mätko padal sneh. Svet vyzeral až pohľadnicovo krásny. Ako jeho život v tomto okamihu. Prvý raz po mnohých rokoch necítil nijaké napätie, nerozbiehala sa mu bolesť hlavy.

Bzučanie z haly oznámilo, že ktosi zvoní pri dverách. Dcéra prekvapene zdvihla hlavu.

„Kto je to?“ opýtala sa. „Veď je sobota. Sľúbil si, že dnes večer nebudeš pracovať.“

„Nemám potuchy,“ odvetil pravdivo a vstal od stola. „Vy nečakáte nikoho?“

Jeho exmanželka aj dcéra svorne zavrteli hlavami.

Niklas vyšiel do haly a podišiel k vchodovým dverám.

„Ak si objednal vianočného škriatka, neželaj si ma!“ položartom-polovážne za ním zakričala dcéra.

Nech už zvonil hocikto, do domu ho vpustili ochrankári pri bráne. Po dôkladnej bezpečnostnej kontrole. A že mu nezavolali, to značí, že na stretnutie sa nemusí pripraviť. Pri dverách v hale sa rozsvietila obrazovka a prezradila, kto stojí za nimi: muž v cyklistickej prilbe s červenou hviezdou na prsiach. A so snehom na pleciach. Muž z dodávkovej firmy *Nielen pošta*. Tým sa všetko vysvetlilo.

„Áno?“ opýtal sa Niklas, keď otvoril dvere.

„Niklas Stockenberg?“ trochu zadychčane sa spýtal muž a podával mu malú čiernu obálku. „Nech sa páči. To je pre vás.“

Na obálke nebolo nič. Niklas zvrátil čelo, ale prevzal ju a otočil. No ani na zadnej strane nebolo nič.

„Od koho?“ zdvihol hlavu na kuriéra.

Ale muž tam už nebol. Rozbehol sa, len čo odovzdal obálku, aby čo najrýchlejšie zdolal šesť poschodí a dostal sa na ulicu a k svojmu bicyklu. Pravdepodobne už trochu meškal s ďalšou zásielkou.

Niklas zamkol dvere a otvoril obálku. Našiel v nej malý biely papier. Asi to bude vizitka, povedal si a vytiahol ju. Pôsobila luxusne. Ani na nej nenašiel nijaké meno, iba akési číslo. Vlastne veľkú osmičku s vymalovaným dolným bruškom. A pod ňou videl telefónne číslo. Vizitka neobsahovala nič iné.

Niklas sa zamračil. Symbol mu nič nehovoril a telefónne číslo bolo neznáme. No čosi v hlave mu okamžite napovedalo, že vie, o čo ide. O správu, ktorú čakal už roky, a predsa dúfal, že ju nikdy neuvidí. Vytlačil ju z mysle aj zo svojho života. Teraz na ňu nebol pripravený.

Samozrejme, možno ide o reklamu, upokojoval sa.

Jestvoval iba jediný spôsob, aby si overil, o čo ide. Z vrecka saka vytiahol mobil a roztrasenými rukami vyfukal uvedené číslo.

Robotický ženský hlas sa ozval po troch zvoneniach.

„Ahoj, Niklas Stockenberg. Dúfame, že s našimi službami si bol doteraz spokojný. Tvoj čas však uplynul. Zostáva ti... štrnásť dní... jedna hodina... dvanásť minút... života.“

Zovrel mobil, akoby sa pokúšal odkaz rozpučiť. Opäť sa mu stiahlo hrdlo. Do pľúc mu neprenikal vzduch. Miestnosť sa rozkrútila a musel sa chytiť steny, aby nespadol.

Z kuchyne sa ozval smiech, jeho dcéra s matkou sa na čomsi zabávali.

Niklas padol na kolená. Ešte dobre, že sem kúpil drahý hrubý koberec, inak by sa poriadne udrhel. Zatvoril oči a usiloval sa utriediť myšlienky. Vždy vedel, že tento deň raz príde. Už dlho si to uvedomoval. No práve teraz o tom odmietal uvažovať. Pravdupovediac, v kútiku duše vždy dúfal, že sa tomu vyhne, že toho bude ušetrený.

Veď to bolo tak veľmi dávno!

„Oci, kam si zmizol?“ zakričala dcéra. „Varujem ťa, ak si obliekaš škriatkovský kostým, zavolám na teba médiá!“

Zaprel sa o stenu a pomaličky vstal. Zopár ráz zaodfhal a usiloval sa naplniť pľúca kyslíkom, aby sa netriasol. Potom sa pobral do kuchyne.

Pri pohľade naňho sa obe ženy prestali smiať.

„Kto to bol?“ vydesene sa spýtala dcéra. „Si bledý ako stena.“

Jeho exmanželka okamžite vyskočila.

„Sadni si, aby si neodpadol,“ vyzvala ho a tlačila na stoličku.

Potom mu priložila dľaň na čelo.

„Nikto,“ odvetil. „Nejaký omyl.“

„Si mokrý ako myš. Potíš sa. Je to nejaký záchvat? Berieš lieky? Máme zavolať sanitku? Niklas! Hovor so mnou!“

Otočil hlavu a usiloval sa usmiať na dcéru.

„Nathalie, nič sa nedeje,“ hlesol. „Trochu sa mi zatočila hlava.“

Nathalie spýtavo pozrela na mamu. Niklas odtisol exmanželkinu ruku z pleca, na okamih ju pridržel a stisol.

„Mina, ďakujem, ale sanitku nepotrebujem,“ povedal. „O chvíľu to prejde.“

Sneh, čo padal za oknami, odrazu už nepôsobil mäkko a pôvabne, ale mrazivo a neprijemne, akoby ho uzavrel do ľadovej cely. Nevedel sa z nej vyslobodiť, nevládal sa hýbať.

Nebolo miesta, kam by pred ňou ušiel.

O dva týždne umrie. A pritom mu zostalo tak veľa toho, čo ešte nestihol. Pozrel sa na Minu, otvoril ústa, aby čosi povedal, no rýchlo ich zatvoril. Naozaj urobil všetko, čo sa dalo? Bol Nathalie dobrým otcom? Bude jej chýbať? A čo povedia v robote?

Nahaliin pulóver naňho povzbudzujúco blikal načerveno a nazeleno.

Ešte nechce zomrieť.

Vizitka mu vyklzla z ruky na podlahu. Nechal ju tam ležať.

Zhlboka sa nadýchol a pretrel si tvár.

Posledných dvadsať rokov sa mu vodilo dobre. Dokonca až veľmi dobre. Ale presne ako pred chvíľou povedal Mine: O chvíľu to prejde.

O štrnásť dní, hodinu a dvanásť minút. Hoci teraz to bolo asi už iba desať minút.

Vincent ležal na dlážke vo svojej šatni v karlstadskom Scalateater. Zhasol stropnú lampu, svietili len malé žiarovky okolo zrkadla. Sálalo z nich teplé svetlo. Pravdepodobne iba tie zodpovedali predstavám o zákulisí divadla. Ľudia totiž podliehali dlhodobému vplyvu hollywoodskych programov, a toto k nemu patrilo. Aj jemu sa lampičky okolo zrkadla páčili, videli sa mu romantické.

Predstavenie sa skončilo pred hodinou. Personál v plnom nasadení odnášal rekvizity zo scény do priestoru, čo sa nachádzal o poschodie nižšie pod šatňami a zelenou izbou. Kulisy, pomôcky a nezanedbateľné množstvo osvetľovacieho zariadenia sa muselo ešte rozmontovať a naložiť do dvoch veľkých nákladniakov. Zakaždým pri tom potrebovali pomoc miestneho personálu. I keď Ola Fuchs, technický vedúci celého turné, bol skúsený a v zábavnom odvetví sa stal legendou, trvalo takmer tri hodiny, kým všetko naložili. Diváci vôbec netušili, že dve hodiny Vincentovho obdivovaného a okázalého vystúpenia si vyžadujú najmenej sedem hodín neokázalej práce množstva ľudí pred aj po šou. A to večer čo večer.

Opatrne sa povystieral. Linoleum pod ním bolo nevýslovne tvrdé. Fľochol na pohovku a usúdil, že si mal radšej ľahnúť na ňu. No škoda plakať nad rozliatym mliekom. Nezostávalo mu nič, iba nehybne ležať tam, kde sa uložil.

Divadlo Scala sa len tak hemžilo nepárnymi, to značí nepríjemnými číslicami. Pódium od stropu delilo päť metrov. Oveľa lepšie by bolo šesť metrov. Na strope viselo sedemnášť rámp, na ktoré sa vešali svetlá aj kulisy. Ani to nebolo dobré číslo. Ešteže päť a sedemnášť je dvadsaťdva, čo značí párik dvojok. To už je lepšie. Veď dva a dva sú navyše štyri, čo je počet vystúpení, ktoré ho na tomto turné čakali v Scalateater.

Na vešiaku visel jeho kostým. Keďže išlo o posledné predstavenie pred Vianocami, použil trojdielne oblečenie. Dofrasa. Tri časti. Predtým na to nepomyslel. Kostým prezrádzal, že počas šou ho úplne

prepotil. Len čo sa dostal do šatne, okamžite sa vyzliekol do trička a spodkov. Keby niekto náhodou otvoril dvere a videl ho ležať na dlážke, vyzlečený by asi pôsobil menej mŕtvy než v kostýme. Vincent sa v duchu pobavil na svojej úvahe, ale človek sa učí z vlastných chýb.

Zo scény sa ozval buchot. Strhol sa. Zrejme sa čosi rozbilo. Vzápäť k nemu doľahli Olove nadávky. Vincent sa v minulosti naučil, že niektoré veci je lepšie nevedieť. Na začiatku kariéry sa usiloval pomáhať pri stavaní aj rozoberaní scény. Počul totiž o snobských umelcoch, ktorí nikdy nepohli ani prstom, zaujímali sa len o seba. Nechcel byť ako oni. Veľmi rýchlo však zistil, že v podstate iba prekáža. Pre všetkých zúčastnených bolo lepšie, ak sa držal v úzadí, kým prácu nedokončili.

To zároveň značilo, že na tvrdej dlážke si môže poležať ešte najmenej ďalšiu hodinu, skôr náklad nenaložia. Vyhovovalo mu to najmä preto, že intenzívne bolesti hlavy sa opäť vrátili. Na stolíku stál prázdny pohár, zvnútra posiaty bielymi zrníčkami. Už nejaký čas opäť žil na tabletkách proti bolesti hlavy, najmä na takých, čo obsahujú kofeín. Zvažoval, že užije ešte jednu, no ani tá by už asi nezabrala. Radšej teda zatvoril oči, vzdychol si a čakal, že bolesť pominie. Alebo aspoň trochu poľaví. Počas predošlých turné býval po vystúpeniach iba unavený. Možno trochu vyčerpaný z napätého premýšľania. Bolesť hlavy sa pridružila ako novinka. Prvý raz sa zjavila po šou asi pred pol rokom. Netrvalo dlho a stala sa jeho stálym sprievodcom. Zavše zaútočila silnejšie, zavše slabšie, ale prichádzala pravidelne. Neodbytné. Nepríjemne. Vlastne si už ani nespomínal, ako sa žije bez bolesti hlavy.

Odmietal si priznať, že je to príznak starnutia, veď od päťdesiatky ho ešte vždy delilo niekoľko mesiacov. A vystúpenia neboli vyčerpávajúcejšie než predtým. Takže zostali dve možnosti. Buď má na mozgu nádor, alebo má bolesť psychosomatické príčiny. Prvú možnosť si nechcel pripustiť, keďže nezaznamenal nijaké sprievodné symptómy. No ak si za bolesti môže sám, prečo, pre boha živého, si takto ubližuje? Vari sa tým sám sebe pokúša čosi povedať?

Veľmi zatúžil – a to sa mu stávalo často –, aby tu bola Mina. Určite by poznala správne vysvetlenie. Od letných udalostí s Nathalie a Novou sa stretli iba niekoľko ráz. Dalo by sa to spočítať na prstoch jednej ruky. Jednak mali obaja dosť svojich povinností, lebo on pripravoval novú šou a Mina riešila nové prípady, a jednak sa neopovažovali prekročiť prah, čo by predstavovalo ich stretnutie bez pracovných dôvodov. A keď sa tých zopár ráz videli, vždy to bolo narýchlo. Nestačilo mu to, lebo bolesť hlavy v jej prítomnosti zakaždým poľavila. Aj temný tieň, čo býval v jeho vnútri, sa radšej schoval.

Skupina kriminalistov, do ktorej Mina patrila, si znova získala dôveru vedenia, preto mala ustavične veľa práce. No a ak ju náhodou nemala, Umberto zo ShowLife Production rozvrhol Vincentovo turné tak, že jeho program takmer s diabolskou presnosťou kolidoval s Mininým voľnom. Vyzeralo to, akoby sa jej šéf a jeho manažér dohodli na konšpirácii, aby Vincenta a Minu držali od seba čo najďalej.

Potom tu však boli ešte iné záležitosti. Záhada, ktorá ho čakala doma v pracovni a o ktorej sa s Minou neopovážil hovoriť. Samozrejme, ani to nepodporilo ich častejšie stretávanie. Keď sa nad tým zamyslel, nevedel vylúčiť, či zdrojom bolesti hlavy nie je práve tá záhada. Celú jeseň ju v duchu preberal zo všetkých strán, ale k ničomu nedospel. Jedno však vedel s istotou – hrozby, čo obsahovala, musí brať vážne.

Nech mu ju už poslal ktokoľvek, neznámy sa prvý raz ozval pred pol rokom. Zjavne išlo o mimoriadne trpezlivú osobu. Vincent tým však nechcel zaťažovať Minu. Toto si musí vyriešiť vlastnými silami.

Napriek tomu po každom vystúpení dúfal, že prišla a čaká za scénou ako prvý raz v Gävle, keď sa zoznámili. Samozrejme, jeho želanie sa nikdy nesplnilo. Mala vlastný život a on takisto. No faktom zostáva, že sa vídali veľmi zriedka.

Zato koncom leta sa mu podarilo stráviť s rodinou viac času než predtým. Zlomená noha ho donútila chodiť s barlami, čo zároveň značilo, že sa niekoľko mesiacov nemohol postaviť na scénu. Prvý raz býval doma večer čo večer, samozrejme, že aj počas dňa, presne ako si to vždy želala jeho manželka Maria. Napriek tomu sa však po niekoľkých dňoch ukázalo, že po tom túžila menej, než si myslela. Dokonca aj deti sa tvárili čudne, keď ho stále vídali doma.

Vtedy sa temnota v ňom opäť rozdhýbala.

Nikto nebol šťastnejší než jeho rodina, keď sa opäť vydal na turné. Odvtedy frčal na plnú rýchlosť, často absolvoval dve predstavenia za deň. To pokladal za najlepší trik, ako si zamestnať myseľ a nezapodievať sa ničím, o čom nemá zmysel uvažovať.

Pozrel sa na strop. Čo ak mu vyhoria mozgové bunky? Je možné, že si mozog poškodí nadmerným používaním? Zrejme nie. Ale treba to zistiť. Lebo tu a teraz, na dlážke divadla Scala v Karlstade, sa tak cítil. Vzdychol si, zatvoril oči a bolesti hlavy pridral na zoznam záležitostí, ktoré musí prebrať s Minou.

Akai ráznymi krokmi kráčal po peróne v metre. Už dávno sa naučil, že ak človek vyzerá, akoby presne vedel, čo robí, nikto ho nezastaví a nevypytuje sa. Žltá signálna vesta, čo mal na sebe, takisto urobila svoje. V očiach unavených cestujúcich, ktorí sa tu pohybovali neskoro večer, mu paradoxne zaistovala neviditeľnosť. Pre nich bol iba jeden z tých, ktorí pracujú v metre. Nestál za povšimnutie. Svojím spôsobom mali pravdu, naozaj tu pracoval. Iba iným spôsobom, než si mysleli.

Došiel na koniec nástupiska. Tam otvoril bráničku. Dával si pozor, aby pritom neukázal tvár do bezpečnostnej kamery. Aby vyzeral ako obyčajný servisný technik, ktorý ide za svojou prácou. Ešte šťastie, že kamera nezachytáva zvuky. Lebo v taške mu hrkotali spreje s farbou.

Bránička viedla ku schodom z nástupiska, vlastne dolu do tunela. V podstate tam chodil nerád, lebo to bolo naozaj nebezpečné. Nové vlaky sa totiž pohybovali oveľa tichšie než staré. To zároveň značilo, že sa znásobilo nebezpečenstvo možného úrazu maliarov, ktorí aj napriek tomu do tunelov neprestali chodiť.

Už pred dlhším časom svoj umelecký spôsob vyjadrovania posunul vyššie. Grafity sú pre amatérov. Zameriaval sa na plagátovú a šablónovú maľbu. Retro z deväťdesiatych rokov minulého storočia. Pochopiteľne, keď sa podľa podaktorých ľudí podarilo odhaliť identitu jeho idolu Banksyho, už to nebolo ono, no Akai veril, že svoje umenie posunul na novú a modernú úroveň. Túto tézu potvrdzovali aj jeho výstavy v Starom Meste. Šokovalo ho, koľko ľudia ochotne zaplatili za jeho diela. A pritom ho vôbec nepoznali. Meno Akai pokladali za umelecký pseudonym. Rovnako ako Banksy, ani on nehodlal vyjaviť svoje pravé meno. Vo svete umenia mal zostať záhadou.

Po niekoľkých metroch v podzemí rozsvietil čelovku. Tunel sa rozšíril, aby sa zamestnanci mohli pohybovať bez rizika, že sa priveľmi priblížia ku koľajniciam. Vedel, že servisná miestnosť leží o pár metrov ďalej. Často v nej navštevoval kamarátku, ktorá pracovala ako technička pre spoločnosť MTR, prevádzkujúcu metro. Akai jej prislú-

bil narodeninový darček – vyzdobí jej pracovisko. Naplánoval veľké prekvapenie. Keď zavčas rána vojde do miestnosti, už neuvidí len betón, ale vstúpi do lesa. Všetky steny pokryje maľba stromov a kríkov, medzi ktorými si nájde miesto rodinka trollov, ku ktorej ho inšpirovala tvorba Johna Bauera. Bude to vyzeráť fantasticky.

Prešiel popri jednej zo svojich skorších malieb, na ktorej zachytil niekoľko svojich známych z tunelov. Cez tvár jedného z nich ktosi načmáral Tu bola Sussi. Odporní vandali.

Pod nohami mu hrkotal štrk. Vo svetle lampy už dovidel na neďaleké dvere servisnej miestnosti. Obišiel veľkú kopy kamenia – a zastal. Čosi je inak. Znova sa otočil a pozrel na kamennú hromadu. Siahala mu takmer po rozkrok. Kameni a štrku v tuneli sa nečudoval, lebo tu sa našlo kadečo. Ibaže z kopy na mnohých miestach vytrčalo čosi biele. To mu pripomínalo niečo z filmu, no nevedel presne čo. Rukou odhrnul hrubý piesok a okamžite zaspätkoval.

Pozeral sa na akési hnáty.

Asi ich sem niekto uložil zo žartu. Hlúpy vtip. To bolo jediné vysvetlenie. No ktoré zviera v podzemí má také veľké kosti? Keď sa pokúsil jeden z hnátov vytiahnuť, z kopy sa zosypal štrk aj piesok. Vrchol sa zosunul a odhalil niekoľko ďalších kostí. Vo svite čelovky naňho gánila lebka.

Ludská lebka.

Akai ani nevedel, či najprv kričal, alebo utekal. No určite zrukol a ozlomkrky uháňal preč.

Zostáva trinásť dní

Mína fascinovane civela na obložený chlebík, čo ležal pred ňou na tanieri. Naozaj robí pokroky. Donedávna by na raňajky pripúšťala iba jedinú možnosť: správne uzavretý téglik jogurtu. A teraz tu sedí a naspcháva sa chlebičkom, ktorý môže byť kontaminovaný čímkoľvek. Ba užila si aj včerašiu večeru u Niklasa. Samozrejme, potom to pokazila jeho zvláštna indispozícia. Nathalie ju ubezpečila, že sa mu to bežne nestáva. Našťastie sa pomerne rýchlo pozviechal. Mína dúfala, že počúvne jej radu a dnes vyhladá lekára.

Takže večera s dcérou a exmanželom. Cesty osudu sú naozaj nevyšpytateľné. Klamala by, keby tvrdila, že po svojej ceste napredovala jednoducho. Vo vzťahu s Nathalie akoby tancovali čaču, dva kroky vpred, jeden vzad. No predsa len sa pomaly posúvali, až dospeli tam, kde sú dnes. Všetci traja sa dokážu stretnúť pri rodinnej večeri.

Mína si odhrýzla a vychutnávala kombináciu masla, syra a papriky na sladkom chlebe, hoci si dobre uvedomovala, že na zasýtenie by stačilo zjesť kus bábovky. Veď sú už vlastne Vianoce.

Zaujímalo by ju, ako ich strávi Vincent. Pochopiteľne, s rodinou. Chystajú veľkú rodinnú oslavu s hromadou príbuzných, alebo menšiu a pokojnú v úzkom kruhu? Akoby ju trochu bodlo pri srdci. Rýchlo zahнала myšlienku, že asi žiarli. No chýbal jej. Po tom, čo minulé leto zachránil Nathalie život, sa videli len zopár ráz. Odôvodnene. Jednak ani jeden z nich nebol stavaný na nezáväznú rozhovory. A jednak mala sama dosť práce a vynaložila veľa úsilia, aby krôčik za krôčikom budovala svoj krehký vzťah s dcérou. Poznačila ju aj Pederova smrť. Ocitla sa akoby v prázdnote a potrebovala čas na vytvorenie odstupu, bez ktorého sa smútok nedá prekonať.

Pri spomienke na kolegu sa jej zakaždým zarosili oči.

No a bol tu aj istý maličký detail – ešte vždy si nebola načistom, čo znamenajú jeden pre druhého. Na Vincenta mysliela častejšie, než si priznávala. Opakovala si, že on má svoju rodinu. A neobvyčajne žiarlivú manželku. Mína rozhodne nechcela nič rozbiť ani kaziť.

Preto sa ponorila do práce a vytvorila si zámienku, prečo sa s Vincentom nevidajú.

Aj teraz sa donútila sledovať ranný televízny program, aby sa prestala trápiť zbytočnými myšlienkami. Do štúdia vstúpil Niklas Strömsted, určite prišiel zaspievať Zapál svetielko. Pôvodne ju spievala skupina Triad. Mina sa úporne snažila spomenúť si na mená ďalších dvoch mužov, no pred očami sa jej vynárali iba Orup a Anders Glenmark, ktorí spolu s Niklasom Strömstedom tvorili skupinu GES. Tóny piesne a plamienky horiacich sviečok jej navodili vianočnú náladu, a pritom sa tomu bránila, lebo neznášala Vianoce. Tieto sviatky boli v jej detstve všelijaké, len nie pokojné. Až keď sa presťahovala ku starej mame, zavládol pokoj, no oslavy boli veľmi prosté.

Mina si doliala kávu. Potom, skôr než si sadla, šibla pohľadom na telefón na stole. V každom prípade by Vincentovi mala poslať vianočné blahoželanie. Otázkou zostáva, čo by z neho vyčítal. Ale dá sa vinš *Pokojné Vianoce* vysvetliť nejako inak? Takže pokojné Vianoce. Správne. Presne toto si navzájom želajú priatelia.

Vystrela ruku, vzala mobil a začala písať. Potom mazať. Znova písať. Mazať. Za *Pokojné Vianoce* pridala smajlík, čo vzápätí oľutovala. Vincent nie je človek, ktorému sa posielajú smajlíky. Vyhodila ho, ponechala iba text. Potom ho odoslala.

Kým Niklas Strömsted dospieval, oľutovala to.

Snežilo už viac než týždeň. Vincentov pozemok a stromy okolo domu v Tyresö vyzerali, akoby ich pokryli hrubou vrstvou vlny. V detstve mal sneh veľmi rád, ale v staršom veku ho to prešlo. Pravdepodobne to súviselo s lopatou, čo držal v rukách. Sneh sa mu nezdal taký zábavný, keď ho musel odpratávať vlastnoručne.

Navyše sa cítil dolámaný, lebo cestujúc z karlstadského Scalateater strávil noc v nočnom spoji, ako nazývajú autobusy s lôžkami na spanie, ktoré vozia umelcov z vystúpení alebo na ne. Až do príchodu do Štokholmu o štvrtej nadránom ani oko nezažmúril. Autobus ho priviezol na Barnhusbron, kde sa zhromažďovali všetky vozidlá, čo prišli do mesta počas noci. Potom na tri hodiny zaspal. Odtiaľ sa nevyšpatý a unavený odviezol domov taxíkom.

Vincent šibol pohľadom na kuchynské okno, za ktorým jeho rodi-na raňajkovala. Sľúbil, že chodník odhrabe, skôr než sa Aston a Rebecca poberú do školy. Lopatu zaboril do snehu, nabral toľko, koľko vládala, a prehodil ho na trávnik, ktorý skôr iba tušil pod horou bielej prikrývky. Nakoniec sa pred ním zjavil krátky pás bez snehu, štrkovitý chodník, čo na konci viedol k ceste. To bol iba začiatok. Aspoň jasne videl, koľko lopoty ho ešte čaká.

Povystieral sa a pomasíroval si kríže. Vzduch pred ústami sa mu menil na bielu paru. Mráz udrel plnou silou. Sneh zvyčajne padal až v januári, ak vôbec nasnežilo. V tejto južnej časti krajiny sa zvyčajne menil na pľachanicu. Predpovede sa však vzácne zhodovali, že dorazila najstudenšia a na zrážky najbohatšia zima, akú tu nemali veľmi dlho. Už teraz vrstva snehu na pozemku dosahovala hrúbku asi dvadsať centimetrov. A to bola iba polovička decembra. Keď sa obzrel, pekne odhrabaný obdĺžnik chodníka už znova poprášil čerstvo napadaný sneh.

Sizyfos.

Cítil sa ako Sizyfos.

Vzdychajúc sa vrátil k vchodovým dverám a lopatu oprel o stenu. Deti sa k ceste musia prebrodiť. Skôr než stihol otvoriť, von sa vyrútil Aston v kombinéze.

„Je ho ešte viac! Milujem sneh!“ vykrikoval.

Potom sa hodil na chrbát a robil snežných anjelov. Mráz ho oči vidne netrápil.

„Oci, nemohli by sme si poobede postaviť snežný bunker? Alebo ozajstné iglu? Prosím!“

Vincentovi sa v duchu vynorili bunkre, v ktorých sa v detstve hrával. Presnejšie, hrával sa pred nimi, lebo „bunkre“ boli vlastne iba úzke chodbičky medzi nakopeným snehom. Striasol sa. Nikdy sa do nich nedonútil vliezť. No chápal, že to znie lákavo. Postaviť si vlastný svet zo snehu znelo naozaj dobrodružne. Samozrejme, veď v istom zmysle si každý buduje vlastný svet, prinajmenej mentálny, keďže realita ľudí sa veľmi odlišuje, ale...

„Oci!“ Aston sa postavil pred neho. „Zamrzol ti jazyk alebo čo?“

Vincent prekvapene zažmurkal. Otvoril ústa, aby povedal čosi o množstve snehu, čo treba na stavbu bunkra, no vo dverách sa zjavila Maria.

„Tu sa nebudú stavať nijaké bunkre,“ vyhlásila rázne a prekrížila si ruky na prsiach. „Ak sa zrúti, môže človeka zasypať. To je životnebezpečné. A ešte mi, preboha, vysvetli, prečo odhadzuješ sneh v kožených rukaviciach a v kabáte od Huga Bossa? Nemôžeš si obliecť praktické zimné oblečenie ako ostatní normálni ľudia?“

Samozrejme, mala pravdu. Aj čo sa týka oblečenia, aj bunkrov. Ibaže on nemal nijakú páperovú bundu ani pletenú čiapku s brmbolcom, v akej chodili ostatní, a – pravdupovediac – bunker sa vždy dá postaviť tak, aby sa nezosypal. Stačilo by použiť šesťuholníky, ako to urobil Buckminster Fuller, alebo pracovať so snehovými blokmi v oblúku, aby sa ich váha rozdelila na väčšiu plochu. Ak by bolo snehu dosť, potom... Zbadal však Mariin pohľad a odkašlal si.

„Tvoja mama má pravdu,“ povedal. „A na stavbu iglu by sme potrebovali ľad.“

„To je výborné!“ Aston si znova ľahol do snehu. „Vyrobíme si ho v mrazničke!“

„Nuž, mraznička má obsah dvestosedemdesiatosem litrov,“ odvetil Vincent. „Rozdelených na sedem úrovní. Vonkajší rozmer iglu činí...“

Vincent počul, ako mu za chrbtom zaodráhala manželka.

„Mraznička je primalá,“ zhrnul. „Mimochodom, kde máš školský plecniak?“

Maria si povzdychla a vošla do domu po plecniak. Aston si sadol a pokúšal sa urobiť snehovú guľu. Vincent presne vedel, komu je určená.

„Počkaj, idem si zobrať kľúče od auta, musíme vyraziť,“ vyhlásil a rýchlo sa otočil.

Snehová guľa ho trafila, skôr než prekročil prah domu. Aston až pišťal od smiechu.

Maria stála v hale a balila Astonovi veci na prezlečenie.

„Ozaj,“ povedal Vincent. „Pokúšal som sa spojiť s tvou sestrou, aby som sa na Vianoce časovo zosynchronizoval s deťmi, ale tuším si vypla mobil. A trvá to už niekoľko dní. Nevieš, či niekam neodcestovala alebo čo?“

Maria pevnou rukou natlačila do plecniaka spodky.

„Už celú večnosť som s Ulrikou nehovorila,“ odsekla. „O svoju exmanželku sa staraj sám!“

„Veď sa o to usilujem,“ odvetil Vincent. „Ibaže toto sa na ňu nepodobá.“

Odišiel do kuchyne po kľúče. Cestou vytiahol mobil a znova sa pokúšal dovolať Ulrike.

Nič, presne ako predtým.

Napísal jej esemesku, v ktorej ju prosil, aby sa ozvala čo najskôr. Veď do Vianoc neostáva veľa dní.

Vtedy si všimol esemesku od Miny. *Pokojné Vianoce*. A to bolo všetko. Vôbec netušil, ako na to odpovedať. Správa pôsobila ako výzva, akoby ho prosila, aby konečne zadefinoval ich vzťah. Ocitli sa v bode, z ktorého sa mohli pohnúť dvoma smermi. Ak jej odpovie rovnako stroho, naznačí, že ich vzťah sa dostal na úroveň zdvorilosti a slušnosti, že nejde o nič iné. Ak jej odpíše čosi osobnejšie, raz a navždy potvrdí, že by chcel viac než len kolegiálny vzťah. Tým by otvoril Pandorinu skrinku plnú otázok, čo vlastne chce.

Pokojné Vianoce.

Dočerta.

Po chvíľkovom zamyslení vypol mobil a vložil si ho do vrečka. Odpíše jej, keď bude mať čas popremýšľať dlhšie.

„Oci, ideš už?“ zakričal zvonka Aston. „Prídem neskoro!“

„Veď letím!“ zakričal naspäť.

Hlavou mu blysol nápad, že by mal zavolať Ulrike do práce a zistiť, či náhodou neochorela. Maria by však určite namietala, keby o jej sestru prejavil toľkú starostlivosť. Nech sa Ulrika ozve sama.

Z poličky schmatol kľúče od auta, no skôr než vyšiel von, pobehol k pracovni a skontroloval, či sú dvere zamknuté. So zamykaním začal

pred niekoľkými mesiacmi. S ohľadom na svoju rodinu. Keby niekto videl, čo má v pracovni, nielenže by mu kládol otázky, na ktoré nevie odpovedať, ale pravdepodobne by sa aj vydesil. Takmer ako on sám.

„Určite sú to ľudské kosti?“

Mína sa nútila dýchať zhlboka a pokojne. Existuje iba málo miest, kde by sa neocitla radšej než tam, kde sa práve nachádza. V tmavom špinavom tuneli, v jednej časti štokholmského metra. Navyše tu bolo priam mrazivo. Za normálnych okolností mala rada chlad. No všetko má svoje medze. Ich dych sa menil na biely dym a pohybom rúk sa pokúšala trochu sa zohriať.

„Áno, technici sú si istí, jeden z nich je osteológ,“ odvetil Adam a potlačil zívanie. „Takže expert na kosti. Dobrý, vyzná sa. Veď inak by nás sem nenahnali už o ôsmej ráno. Bežne v tomto čase rozliepam oči.“

Z tónu jeho hlasu vyrozumela, že klaustrofobické tunely ani jemu nerobia dobre.

„A sme si istí aj tým, že na tejto trase zastavili premávku?“ opýtala sa a vo svetelnom lúči baterky opatrne kládla jednu nohu pred druhú.

Vtom jej čosi bleskurýchlo prebehlo pri nohe. Nestihla zbadať, čo to je, no neovládla sa a vykrikla.

Potom zaľala zuby. Donútila sa kráčať ďalej, hoci srdce jej splašene búšilo, akoby sa chystalo vyskočiť z hrude. Pred sebou zbadala viac svetla a ľudí, ktorí sa tam pohybovali. To jej pomohlo zaštitíť sa pred hrôzami, čo na ňu číhajú v tme, a pomohlo jej sústrediť sa na pracovné úlohy.

„Dobré ráno, Mína. Aj tebe Adam,“ pozdravil ich šéf technického tímu a kývol hlavou. „Nie že by toto ráno bolo nejako výnimočne dobré,“ dodal.

Ukázal pred seba na kopy navrhovaných kameňov, z ktorej technici už odstránili väčšinu piesku a štrku, takže z nej vytŕčala hŕba kostí.

„Definitívne ide o ľudské kosti. Pri predbežnej prehliadke sa ukazuje, že pochádzajú z jednej kostry, ale potvrdí to až súdny antropológ, keď všetky správne poskladá.“

Mina sa zadívala na hrbu kostí, neprestávala však hýbať rukami, aby sa zahriala. Navršené kosti jej pripomínali akýsi oltár. Pekne vystavaný, symetricky usporiadaný, s lebkou navrchu. Svojím spôsobom to pôsobilo rituálne, ale zháčila sa, lebo tejto predstavy sa nechcela držať. Unáhlené závery pri vyšetrowaní môžu byť nebezpečné. Pravdupovediac, trochu ju prekvapilo, že tento prípad pristál na pracovnom stole ich skupiny. Staré kosti zvyčajne nepatrili do ich náplne práce. Pravdepodobne okolnosti, za akých sa našli, posunuli prípad za rámec bežných postupov.

„Došlo k identifikácii?“ opýtala sa a ustúpila, aby pustila dopredu Adama.

Dávali si záležať, aby nezašli priveľmi blízko a nekontaminovali miesto činu. Vedela, že nekoná rozumne, napriek tomu neodolala, aby sa nepoobzerala okolo seba. Rozložené reflektory osvetľovali veľkú časť priestoru. Znova ju prepadla panika. Všade sa povalovali smeti a v tme tušila akýsi pohyb. Pochopila, že sú tam potkany, a striaslo ju.

Nebola tu prvý raz. Ako začínajúca policajtká, keď naháňala podozrivého, sa párkrát musela vybrať do podzemia. Vtedy zistila, že mnohí ľudia tu dokonca žijú. Utiahli sa do tieňa a šera, čo najďalej od sveta, skrývali sa pred realitou. No nevedela si ani predstaviť, ako to dokážu.

Keď sa jej prihovril technik, donútila sa venovať pozornosť jemu a nie tomu, čo sa hýbe v tme, kam nedosiahnu lúče reflektorov.

„Nenašli sme nič, čo by pomohlo pri identifikácii. Nijaké oblečenie. Nijaké doklady. Na niečom sa možno nájde DNA, čo nás nasmeruje k možnému páchatelovi, preto pozbierame všetko v širokom okruhu okolo nález, aby sme to analyzovali. Napriek tomu si myslím, že ak niečo nájde, zrejme to tu zanechal ‚umelec‘, ktorý telefonicky oznámil nález. Zato v lebke zostali zuby, čo by mohlo pomôcť pri určovaní totožnosti. Na jednej stehennej kosti vidieť početné, už zahojené zlomeniny.“

„Fraktúra stehennej kosti...“ Mina sa zamyslela. „Čo by si povedal, ako dlho tu kosti ležia?“

„Ťažká otázka. Najlepšie na ňu odpovie Milda. Podľa mňa určite niekoľko mesiacov. Kostí nevyzerajú čerstvé. Ale teraz iba nahlas uvažujem. Ako som povedal, toto spadá do Mildiných kompetencií,“ odvetil technik.

Mina sa pozrela na Adama a pokúšala sa zistiť, či dospel k takému istému záveru ako ona. Adam vraštil čelo a cival na kopu. Odrazu sa mu rozjasnil pohľad a otočil sa k nej.

„Myslíš si, že to je...“

„Presne tak,“ prikývla Mina. „Zavolám Julii.“

Chvíľu ešte mlčky pozerali na hŕbu kostí. Ak išlo o pozostatky osoby, na ktorú obaja mysleli, v médiách vypukne búrka. A vyvolá neuveriteľne veľa otázok.

Ruben sa zobudil zaliaty studeným potom. V sne sa mu zjavila Pederova tvár. V poslednom čase sa mu to stávalo často. Peder mal sivú pleť a chýbala mu zadná časť hlavy. To by ešte nebolo to najhroznejšie. Najpríšernejší bol pohľad. Pederove oči naňho veľavravne zízali, priam ho prebodávali. Práve to ho zobudilo. Peder nemusel povedať ani slovo, Ruben vedel, čo mu chce pripomenúť.

Koniec môže prísť hocikedy.

To mu chce Peder povedať. Život sa uberá dvoma cestami, no obe možnosti sú hrozné. Môže sa skončiť, skôr než Ruben bude na to pripravený. Alebo, ak sa neskončí rýchlo a nečakane, značí to, že zostarne. Že bude každým dňom starší a starší. Ruben sa zhlboka nadýchol a pretrel si tvár. Dopekla. Prečo treba zostarnúť? To je takmer horšie než prvá možnosť.

V tme sa čosi pohlo a zavrzgala posteľ. Dofrasa! Ona je ešte vždy tu. Toto je najväčší problém, keď si človek privedie domov mladú babu. Lebo tridsiatničkám je jasné, že pre oboch je lepšie, ak sa zobudia vo vlastnom byte, vo vlastnej posteli a už sa nikdy nestretnú. Mladé na to zatiaľ neprišli, namýšľajú si, že zostať v posteli a ráno sa opäť láskať, je výborný nápad. Podliehajú romantickej predstave o spoločných raňajkách a iných sprostostiach. No pravda je taká, že po vášnivej noci sa vidieť v rannom svetle, nie je dobrý nápad.

Najmä keď svetlo prezradí, aký je starý.

Ľochoľ na hodinky v mobile a potichu zanaďoval. Včera večer sa mu nejakým spôsobom podarilo vypnúť budík. Do práce príde neskoro. Navyše ho už zháňala Julia. Týkalo sa to akéhosi nálezu zo včerajšej noci. Z toho vyplýva, že kým Ruben pred Riche balil baby, v metre sa čosi udialo. No nič. Ostatní sa zatiaľ musia zaobísť bez neho.

Vtom do ľavého lýtka dostal také krče, že si hryzol do pery, aby od bolesti nevykríkol. Pritiahol si nohu, aby si lýtko pomasíroval, ale potichu, aby nezobudil ženu, ktorá spala vedľa neho. Dotkol sa svalov. Stvrdli na kameň. Krče začal dostávať nedávno. Ak sa večer poriadne

nenapil vody, z nedostatku tekutín ho kŕče schvátili ráno. Lenže ak sa dobre napil, dva aj tri razy za noc musel ako stavec bežať na toaletu.

Starý, starý, starý.

Keď sa z jeho dcéry Astrid stane tínedžerka, zrejme už nebude mať otca.

Zhlboka zavzdychal. Uvedomil si, že uvažuje pateticky. Nielen preto, že nechce zostarnúť, ale aj preto, že sa vrátil k svojim bývalým chúťkam a poľoval na opačné pohlavie. Keď o tom hovoril psychologičke Amande, vyzerala, že by mu najradšej vlepila zaucho. No dobre. Ale čo má teda robiť? Amanda je mladá, ešte tomu nerozumie.

Načiahol ruku k nočnému stolíku a vzal si dve z pripravených kapsuliek. Išlo o takzvané výživové doplnky, ktoré našiel na internete a mali pomáhať s potenciou aj produkciou testosterónu. Predpokladal, že to je iba bluf, napriek tomu si ich objednal na celý rok. Pre istotu. Za šesťsto korún mesačne. Prehltol ich a nadvihol prikryvku, aby si obzrel osobu vedľa seba. Ležala na boku, nahým stehnom sa ho takmer dotýkala. Natrafil na ňu pred známym barom na Stureplane, do ktorého opäť začal chodiť. Po nevydarenom večere sa už poberal domov, keď ju zbadal, ako vonku fajčí. Podišiel k nej a opýtal sa, či sa jej páčia uniformy. Na rozdiel od baby v bare to na ňu zabralo, hoci to naozaj znelo uletene a zastarano.

Položil jej ruku na hladké stehno, z ktorého prúdilo životodarné teplo. Bol si takmer istý, že sa volá Emmy. Alebo Emily. Skrátka, bol tam nejaký ypsilon.

Neprestával jej hladkať stehno. Ospalo sa k nemu otočila. Julia nech čaká a Amanda nech si hovorí, čo chce. Život je hrozne krátky. Na to ho noc čo noc upozorňoval aj Peder: človek nikdy nevie, kedy sa skončí.

Vincent sedel v pracovni. Knižnú policu za jeho chrbtom, z ktorej sa rokmi niekoľko titulov stratilo, zapĺňali rozličné predmety. Odkedy sa preslávil ako Majster mentalista a pred dva a pol rokom rozriešil záhadu, čo mu pripravila Jane, nadšení obdivovatelia mu posielali skladačky, rébusy a hlavolamy. Akoby pokladali za samozrejmosť, že za najzábavnejšie na svete považuje riešenie tajomstiev. Ibaže verejnosť ani len netušila, že práve vtedy sa ocitol na hranici medzi životom a smrťou.

Fanúšikovia sa však nemýlili úplne, lebo jemu sa záhady naozaj páčili. Najmä ak mal na ne čas. Mnohé boli jednoduché. Najbežnejší variant predstavovali obdivné listy, rozstrihané na niekoľko kusov. Ale našli sa aj náročnejšie. Istý anonym mu posielal najobskúrnejšie skladačky a hádanky, aké kedy videl. Nevyzerali, že by ich vyrobil doma, pochádzali zo všetkých kútov sveta. Odosielateľ vedel, čo robí. Vincent pochopil, že ich posielala jedna a tá istá osoba, lebo prikladala odkaz napísaný rukou, veľmi často obsahujúci hádanku.

V tejto chvíli jeho pozornosť priťahoval iný typ skladačiek. Dokonca si ich pripol na stenu nad písací stôl. Vytvoril z nich akúsi mapu, ako si urobila Mína vo svojom byte, keď spolupracovali na prvom prípade. Vznikla tak koláž, z ktorej sa pri troche šťastia dala vyčítať súvislosť či odhaliť vzorec, ktorý zatiaľ nenašiel. Na Vincentovej stene teraz neviseli fotky či poznámky, ale skutočné predmety, usporiadané do časového sledu. Pod každým z nich svietil lístok s poznámkou.

Toto bol dôvod, prečo členom rodiny zakázal chodiť do pracovne. Cítil by sa hlúpo, keby si o ňom mysleli, že sa zbláznil. Oveľa horšie by však bolo, keby pochopili, čoho sa týkajú časové údaje. Lebo Vincentovi to bolo jasné: ktosi mu chce ublížiť.

Na odosielateľa odmietal myslieť ako na svojho nepriateľa. Žeby ho nazval nemezis? Nie, to znelo ešte horšie. Žeby tieň? Nuž, prečo nie. Zakaždým, keď mu poštou doručili ďalšiu zásielku, jeho vnútorný tieň a temnota akoby sa prebudili. Akoby už nežili v ňom, ale predvádzali sa v skutočnom svete a terorizovali ho.

Tieň vyzeral presne ako ten, kto ho vrhá, ibaže opačne. A ten, kto mu posielal predmety, presne vedel, ako Vincent uvažuje. Všetky ako-by pochádzali z jeho vlastnej nočnej mory. Vincent prikývol. Tieň je vhodné pomenovanie.

Úplne vľavo na časovej osi visel starý, v lamináte zaliaty výstrižok z novín Hallands Nyheter. Na fotke bol Vincent ako dieťa, za ním sa črtala kúzelnícka debna, v ktorej zomrela jeho mama.

KÚZLENIE SA SKONČILO TRAGÉDIU!

Článok prečítal toľkokrát, že to už ani nevedel spočítať. Pred dva a pol rokom ho ktosi poslal Rubenovi, čo z Vincenta urobilo hlavného podozrivého z vraždy Tuvy, Agnes a Bobbana. Zo zločinov, za ktoré – ako sa ukázalo – mohla jeho sestra. Spočiatku si myslel, že aj článok poslala ona, lebo súčasťou jej plánu bolo dosiahnuť, aby z vrážd obvinili Vincenta. Ibaže sa mylil, neurobila to, hoci novinový výstrižok vyniesol na povrch Vincentovu minulosť. Minulosť, ktorej zabudnutiu venoval more času. Polícia iba s veľkou námahou docielila, aby sa to všetko nedostalo na verejnosť.

Pod článkom viseli pozliepané kúsky skladačky v tvare hry Tetris, ktoré mu ktosi začal posieľať na domácu adresu hneď po sestrinej smrti. Kúsky papiera, pochádzajúce z rozličných novín, s písmenami vytvárajúcimi prešmyčku, čo sa za konkrétnych podmienok zobrazila v podobe jediného slova: VINNÝ. Myslel si, že anagramy posieľa Nova, aby odvieďla jeho pozornosť od Epicury. Nova, ktorá založila svoje učenie na chronickej bolesti, čo ju morila, a ktorá takmer zapríčiňila smrť Nathalie. No keď Novu konfrontoval tesne pred jej vlastnou smrťou, podľa jej odpovedí pochopil, že ich dostáva od tej istej osoby, ktorá Rubenovi poslala novinový výstrižok.

Od svojho Tieňa.

Vedľa zlepenej skladačky visela vianočná pohľadnica doplnená o posledné puzzle so znepokojujúcim odkazom. Ani počas štyroch mesiacov, čo prešli od ich doručenia, sa mu záhadu nepodarilo vyriešiť.

Si nepoučiteľný. Už ma unavuje čakať.

Sám si si na vine.

Mohol si si vybrať inú cestu. Ale neurobil si to. Tak sme dospeli k Tvojej omegi. K začiatku Tvojho konca.

P. S.: Ak sa čuduješ, prečo puzzle posielam už teraz, určite si uvedomuješ, že omega je dvadsiate štvrté písmeno gréckej abecedy. Dvadsaťštyri delené dvoma – Ty a ja – je dvanásť, z čoho vychádza 24. 12., teda Štedrý deň. Vopred Ti želám veselé Vianoce.

Keď Vincent dostal správu o svojej omegi, o označenom konci, okamžite začal zisťovať, čo je jeho alfa, jeho začiatok. Keby ho našiel, možno by lepšie pochopil, čo sa má skončiť. A mohol by sa zachrániť.

Netrvalo dlho, kým to objavil – opäť v starom novinovom článku. Na fotografii. Jeho Tieň si dal záležať, aby línie kúzelníckej debny vyznačil perom a pospájal ich do písmena A. Alfa.

To, čo sa má skončiť, sa teda začalo tam.

Na dvore domu v Kvibille.

S jeho mamou.

Keď prestal byť Vincent Boman a stal sa z neho Vincent Walder.

No namiesto konca, ktorý vyplýval z hrozivej správy, mu poštou začali prichádzať darčeky. Vianočné darčeky, hoci neboli Vianoce. Prvý prišiel v lete, krátko po uzavretí prípadu Epicura. V balíku našiel vinylovú platňu s nahrávkou skupiny Renegades, ktorú nepoznal. Skladba sa volala Alfa Omega.

Aj platňa visela na stene, nalepená za štyri rožky obalu. Pod ňou bola ceduľka s informáciami, čo našiel o vydaní platne s červenou etiketou. Nebolo toho veľa. Skladbu vydala v roku 1987 firma Coolaid Records. Skupine Renegades vyšla zrejme iba táto jediná a reperský text mu nič neprezradil. Viac sa tomu nevenoval.

Mesiac nato, teda v septembri, dostal zasa vianočný darček s novou platňou. Tentoraz prišiel album skupiny Led Zeppelin s názvom *Alpha&Omega*. Ukázalo sa, že ide o raritu, o štyri platne s bootlegovými nahrávkami z koncertov, ktoré sa nikde nedali zohnať. Platne vybral a obal pripevnil na stenu veľkým množstvom lepiacich trojuholníkov.

Platne okrem názvu spájalo aj čosi iné – obe vydali v roku 1987.

Vincent veľmi dobre vedel, prečo sú tam práve tieto čísla. Sestra Jane mu to pripomenula, keď ho dovedla ku knižnej strane 873. Ôsmy júl o tretej hodine. Mamino posledné leto. Keď mal sedem rokov a kúzlil v ich záhrade pri dome.

87 značí ôsmy júl.

Mamine narodeniny.

Na dvore v Kvibille.

Už zasa.

Naľavo od platní visel októbrový darček. Dostal hračkárske autíčko, presnejšie auto nemeckej vojenskej polície značky Opel Omega. Tentoraz sa to zaobišlo bez písmena alfa. No Opel Omega sa stal modelom roka 1987. A hračkárska verzia sa predávala v mierke 1 : 87.

Mama.

Kúzelnícka debna.

Ilúzia.
VINNÝ.

Neznámy darca v novembri zdôraznil prepojenie alfa – omega mioriadnym spôsobom. Poslal mu kúzelnícku debnu. Presnejšie – veľmi zachovaný *The Great Houdini Magic Starter Set*. V tomto prípade Vincent nepotreboval gúgliť, lebo predmet poskytoval dostatok informácií.

Majster únikov Harry Houdini sa preslávil vyslobodením z nádrže plnej vody. Podobala sa tej, v ktorej Vincent s Minou na farme Jane a Kennetha takmer zomreli. Odkaz na Houdiniho bol viac než nádržka naňho a mamu v debni, z ktorej sa nevyslobodila. Skôr než obrátil zodratý kartónový obal, aby si prečítal text na zadnej strane, vedel, aké informácie bude obsahovať. Vôbec ho neprekvapilo, že na škatuli s Houdiniho menom našiel informáciu o roku výroby. 1987.

Odvtedy Vincent nedostal a ani nechcel dostať ďalší balík. Jeho Tieň mu už pred pol rokom napísal o dni, čo sa neustále blížil.

Omega... dvadsiate štvrté písmeno gréckej abecedy... 24 delené dvoma – Ty a ja – je 12. Takže 24. 12. Štedrý deň... vopred želim príjemné Vianoce.

Ty a ja.
Štedrý deň.

Dnes je osemnásteho. Do Vianoc ostáva šesť dní. Nech už tá osoba zamýšľa hocičo, vtedy to vypukne. Začne sa jeho omega. Ibaže ešte vždy netušil, čo to značí.

Vincent sa znova zadíval na zavesené darčeky.

Coolaid Records. Odborníčka, ktorú s Minou navštívili, keď sa chceli dozvedieť viac o sektách, spomenula, že členovia jednej z nich v Jonestowne spáchali kolektívnu samovraždu, keď vypili otrávený džús značky Kool-Aid. Podobalo sa to na spôsob, aký použili Novini stúpenci na gymnáziu Östra Real.

Album platní s nahrávkami z koncertov, čo sa vlastne nedá zohnať. Kto si vie, že zbiera vinylové platne, hoci práve tento štýl hudby nepatrí k jeho favoritom.

Policajná auto. Predpokladal, že má poukazovať na Minu.

Kúzelnícka súprava pre deti. Tieň vie, že kúzlenie miloval od detstva a že v dospelosti sa s Minou takmer utopil v houdiniovskej nádrži s vodou.

Súvislosti priam bili do očí. Nech už bol za nimi ktokoľvek, nielenže dokonale poznal Vincenta a jeho zázemie, ale disponoval podrobnými informáciami o jeho spolupráci s políciou.

Naozaj by sa o tom mal pozhovárať s Minou. Vlastne to mal urobiť už dávno, ibaže mu v tom čosi bránilo. Od chvíle, keď pred pol rokom

dostal skladačku a správu, akýsi hlások mu jednostaj našepkával, že to, čo má prísť, si zrejme zaslúžil. Že Tieň má pravdu a on je napriek všetkému nejakým spôsobom naozaj vinný.

Otázka znela v čom.

„Ako si zvládala podzemie?“

Súcitná otázka z úst Mildinho asistenta Lokeho ju najprv podráždila, no potom mykla plecami. Mine nezostávalo nič iné, iba akceptovať, že... o jej zvláštnom správaní koluje veľa rečí.

„Keď pracujem, viem sa povzniesť a prekonať strach,“ odvetila.

Zdalo sa, že Loke jej naozaj rozumie.

„Trochu mi to pripomína nás,“ prikývol. „Aj my sa trochu odosobníme, nie veľmi, aby sme nezabudli, že na stole pred nami leží človek. Ale dostatočne, aby sme mohli urobiť, čo treba, a pritom sa netopíme v citoch.“

„Presne tak,“ usmiala sa naňho Mina.

Práve absolvovala najdlhší rozhovor s Mildiným večne mlčivým asistentom.

„Príde hneď, počul som, ako telefonuje s exmanželom,“ ospravedlňoval Mildu jej asistent, a pritom ukladal nástroje na plechovú táčňu.

„Nič sa nedeje, môžem počkať,“ odvetila Mina a fascinovane pozorovala Lokeho dlhé štíhle prsty, ktorými s dokonalou presnosťou rozmiestňoval sterilizované nástroje.

V bielej miestnosti priam hučalo ticho a Mina sa zúfalo usilovala vymyslieť, čím by ho prerušila.

„Tak ako to vyzerá s kariérou? Nasleduje ďalší stupienok, teda miesto súdneho patológa?“

V duchu však zanáďavala. Správa sa ako študijný poradca k zadenenému pubertiakovi. Na Lokeho tvári sa mihol úsmev, no sústredoval sa na ukladanie skalpela.

„Zvyčajne to tak chodí,“ povedal.

Mina fascinovane sledovala, ako kladie jeden nástroj za druhým, a pritom kovové predmety ani jediný raz nezacinkotali.

„Lenže mojim kariérnym ambíciám stojí v ceste veľká prekážka. Som totiž spokojný.“

Mykol plecami. Mina sa naňho pozrela s neskrývaným záujmom. Práve začula veľmi zriedkavé slovo. Spokojný.

„Mám sa dobre, takto je mi fajn. Nemám dôvod narušiť fungujúcu rovnováhu a meniť tým zaužívanú rovnicu. Mám rád svoju prácu, nepotrebujem sa hnať za vyšším postom a ekonomickými výhodami... určite si zachytila klebety, že som dedil a som slušne zabezpečený. Majetný asistent zo súdneho lekárstva. Znie to neuveriteľne ako stretnutie s mimozemšťanom, preto tie klebety. Naozaj mám všetko, čo som v živote chcel. To sa stáva iba málo ľuďom. Teda – aby boli spokojní. Vidím to ako veľký dar a veľmi si ho vážim a oceňujem. Takže kariérne ambície by iba narušili moje kruhy.“

Mina mlčala. Premýšľala o Lokeho slovách a usilovala sa ich vstrebať, nehovoriac o tom, že prvý raz v živote pred ňou vyslovil niekoľko viet za sebou. Premyslených a uvážlivých. Už dávno nepočula nič také rozumné. Zároveň ju to donútilo zamyslieť sa nad vlastnou spokojnosťou so životom. S vlastným životom.

„Kosti sú neuveriteľne pekné,“ Loke obdivne skúmal kosť, čo ležala pred ním.

Mina hľadala vhodné slová, no nič jej nezišlo na um. Loke pokračoval, ukazujúc na jednotlivé kosti.

„Pozri sa, aha. Sú úplne čisté. Nikde nijaké biologické zvyšky. Celé mäso je preč. A to je fakt nezvyčajné. Aj trochu zvláštne, ja...“

„Ahojte! Prepáčte, že meškám! Trochu... musela som riešiť istý problém. Ale už som tu! Počula som, vraj máš nejakú teóriu o identite nájdencia z tunela. To išlo rýchlo. Dobrá práca.“

Milda sa postavila k Lokemu a podnosu s náradím. Loke vzápätí diskrétno ustúpil do úzadia. Mina kývla na kosti, ukázala na kosť rozloženú na kovovom stole.

„Pozri sa. Štrbina v stehennej kosti. Pred štyrmi mesiacmi zmizla istá významná osoba. Jon Langseth. Pred pár rokmi pri výstupe na Mount Everest utrpel úraz, o ktorom sa veľa písalo.“

„Hm, spomínam si. Celé to vyznelo kontroverzne, lebo pri práci zahynul šerpa, keď sa ho usiloval znieť dolu.“

„Presne tak. Znova sa to vytiahlo na svetlo, keď Langseth zmizol. Keď som tam dolu uvidela poranenie stehennej kosti, okamžite sa mi to spojilo s ním. Môžem sa myliť, veď zlomená noha nie je nič výnimočné. No vidí sa mi, že by sme mohli začať z tohto konca.“

Milda prikývla.

„Viem, čo chceš povedať. Najprv oslovím forenzného odontológa, aby prišiel a nafotil zuby, potom sa ukáže, či nájdeme zhodu so

záznamami zubného lekára. Medzitým preskúmam kosti a uvidím, či nenájdem ešte čosi.“

„To znie dobre. Vieš, kde ma nájdeš.“

„Lebo inak mi tu budeš o chvíľu opäť klopať na dvere,“ zasmiala sa Milda, ale jej oči zostali smutné.

Vyzerá unavene, pomyslela si Mina a už-už mala na jazyku otázku, či je všetko v poriadku. Vzápätí sa však zarazila. Súkromie iných ľudí jej vždy spôsobovalo problém. Skôr než za sebou zatvorila dvere, všimla si, že Milda sa na okamih sťažka oprela o pitevný stôl. Potom akoby sa otriasla a načiahla sa po plastové rukavice.

Sara Temericová zdvihla hlavu od počítača. Pred ňou stála Teresa, kolegyňa z NOO, ktorej bola pred odchodom do USA šéfkou. Po návra- te došlo k prerozdeleniu a každá zodpovedala za inú oblasť, no Sara jej dôverovala najväčšmi z celého oddelenia.

„Čo vieš o dusičnane amónnom?“ opýtala sa Teresa. Bez pozdra- vu išla priamo k veci.

Sara prekvapene zažmurkala.

„Nooo, je to nejaká soľ,“ povystierala sa, stuhnutá od dlhého se- denia pri počítači. „Používa sa do hnojiva, lebo obsahuje veľa dusí- ka. Napodiv, pri zahriatí vie pôsobiť ako rajský plyn. No s nitrátom treba manipulovať opatrne, najmä pri príprave hnojiva, lebo pri väč- šej koncentrácii a v spojení s inými látkami vzniká riziko explózie...“

Sara sa odmlčala. Veľmi dobre vedela, kam Teresa smeruje. Vlast- ne na to mala myslieť sama.

„Sorry,“ vzdychla. „Sedím tu a premýšľam, že Zachary a Leah by čast' leta mohli stráviť na švédskom statku. Teda, ak tu ešte budú. Ho- voríme o hnojivách, preto tá asociácia. Lebo NOO sa zvyčajne neza- ujíma o poľnohospodárke hnojivá.“

Zatvorila laptop, lakťami sa oprela o stôl a na spojené ruky položi- la bradu. Jej americký exmanžel to nazýval *engaging pose*. Na všetko mal pomenovanie či vysvetlenie. S výnimkou jedného – prečo sa roz- hodol zostať v USA.

„Dusičnan amónny je najbežnejšia látka používaná v doma vyro- bených bombách,“ povedala. „Ak sa zmieša s horľavým materiálom, riziko výbuchu výrazne narastá a spôsobuje aj oveľa väčšie škody. Okrem toho funguje ako oxidačné činidlo, čo zapríčiňuje, že ak aj ne- vybuchne, voľný kyslík vzplanie, čím je uhasenie zložitejšie a požiar väčší. Ako výbušnina sa správa aj technický dusičnan amónny, ANPP, teda N₃₄, hoci ide o čisté nitrátové hnojivo. Je to jasné?“

„Nad slnko jasnejšie,“ usmiala sa Teresa. „Teraz chápem, prečo si bola mojou šéfkou.“

„Ale prečo sa na to pýtaš?“

Teresa zatvorila dvere Sarinej kancelárie, až potom odpovedala.

„S tým hnojivom nie si úplne vedľa. Z niekoľkých podnikov v Skåne, ktoré predávajú výrobky pre poľnohospodárov, sme dostali hlásenie, že im zmizol dusičnan amónny. Ide o krádeže. Súhrnne im chýba desať ton. A to je viac než dosť, aby sme tu v NOO nastražili uši. Spomínaš si na nešťastie pri obrovskom výbuchu v čínskom Tchien-ťine roku 2015? Spôsobil ho dusičnan amónny.“

Sara sa na to pamätala. Filmové zábery z výbuchu sa v spravodajstve opakovane vysielali až prekvapujúco dlho, na internete ešte dlhšie.

„No vtedy explodovalo tuším asi osemsto ton, však?“ opýtala sa. „A my hľadáme desať.“

„To je pravda. Nitrát pôvodne nevytvorili ako výbušninu, napriek tomu bola explózia viditeľná aj z vesmíru.“

Sara uznanlivo zahvzdala.

„Asi tisíc ľudí sa zranilo či zahynulo, hoci sa to stalo vo vyludnenej časti prístavu,“ pokračovala Teresa. „Dúfam, že nikdy nezistím, čo spôsobí desať ton výbušniny s dusičnanom v zaľudnenej oblasti. Napríklad v meste. No odhadujem, že veľa by z neho nezostalo.“

„Neexistuje iný dôvod, pre ktorý by niekto ukradol desať ton dusičnanu amónneho?“ opýtala sa Sara. „Nevyhnutne musí ísť o bombu?“

„A už si našla nejaký iný dôvod? Ťažko uverím, že ide o nápad farmára, aby ušetril náklady na hnojivo.“

Samozrejme, Teresa mala pravdu. Sara sa zamračila a civela pred seba. Vyhrážanie sa bombou nebola nijaká novinka. Všetky väčšie švédске mestá, ale aj tie menšie, sa pravidelne stretávajú s vyhrážkami, že na nejakom mieste vybuchne bomba. Väčšinou však ide o prázdne reči, pokus o vyvolanie strachu.

No toto bolo iné práve preto, že nikto nedostal nijaké vyhrážky. Ak sa Teresa nemýlila vo svojom podozrení, potom sa ktosi – možno viacerí – v najväčšej tichosti pokúša vyrobiť bombu. A to je oveľa horší variant, ktorý značí, že výrobca bomby to pravdepodobne myslí veľmi vážne.

„Nuž, takýto vianočný darček som si tento rok nepredstavovala,“ povedala Sara. „Ale človek si nenvyberá. Ako sa hovorí: Ber, čo dávajú. Tak čo urobíme, aby sme tú bombu našli?“

Ako vždy v poslednom čase, aj teraz mali v konferenčnej miestnosti pri stretnutí zvláštny pocit. Všetci cítili, že čosi im chýba. Že *ktosi* im chýba. Ešte vždy si nikto nesadol na Pederovu stoličku. Mala zostať prázdna ako stála spomienka na toho, o koho prišli.

Julia sledovala, ako sa kolegovia po jednom trúšia do miestnosti. Všímala si každého okrem Adama. Po Pederovej smrti v lete donútila celú skupinu vrátane seba, aby chodili na sedenia k psychológovi a prekonalí krízu. Nebola si istá, do akej miery to pomohlo. Keby mala posudzovať podľa seba, stálo to za fajku močky. Smútok naďalej nosila v sebe ako obrovskú guču v žalúdku. Rovnakú vtedy aj teraz.

Zodpovednosť nevyhnutne dopadala na jej plecيا, keďže skupinu viedla. V policajnom zbore sa prísne dbalo na hierarchiu aj podiel zodpovednosti. Mnoho nocí ani oka nezažmúrila, krok za krokom preberala vývin tej udalosti, len aby zistila, čo mala spraviť inak a čo mala urobiť, aby zabránila tomu, čo sa stalo. No nech to v hlave obracala zo všetkých strán, nakoniec sa vždy dopracovala k poznaniu, že neexistuje nič, čo mala zvládnuť inak, možno len so zbraňou v ruke. Pri internom vyšetrowaní vedenie dospelo k rovnakému záveru. To jej žiaľ vôbec nezmenšilo a neulahčilo.

Julia sa vystrela a zaodrhala, aby si získala pozornosť prítomných.

„Dobre, už sme tu všetci,“ zhodnotila a podišla k bielej tabuli. „Predovšetkým chcem povedať, že ešte vždy nevieme presne, čo vlastne vyšetrujeme. Isté je, že ide o zneuctenie mŕtveho, ale či ide o zabitie, alebo vraždu, to nevieme určiť. Takže to necháme zatiaľ otvorené. Súhlasíte?“

Bosse pobehol dopredu a sadol si k jej nohám. Vrhol na ňu prosebný psí pohľad. Pousmiala sa a z vrecka vytiahla psiu maškrtu. Medzi ňou a Bossem panovala dohoda. Len čo dostal dobrôtku, prstom ukázala na Christera a pes okamžite poslúchol. Julia vzápätí zväznela a obrátila sa k tabuli, na ktorú pripla fotografiu a pod ňu napísala meno.

„Jon Langseth,“ povedala. „Bez stopy zmizol desiateho augusta, to značí pred štyrmi mesiacmi a ôsmimi dňami. Vek – štyridsaťjeden rokov, riaditeľ a spolujiteľ investičnej firmy Confido, ženatý, tri deti. V médiách sa o jeho zmiznutí popísalo veľa, najmä vzhľadom na prebiehajúce vyšetrovanie pravdepodobne ilegálnych obchodov firmy Confido. Predpokladalo sa, že Jon ušiel za hranice.“

„Odporní finančníci,“ zahundral Christer a poškrabkal Bosseho za uchem. „Slušných ľudí okrádajú o peniaze na dôchodok.“

„Christer, osobný názor si nechaj pre seba,“ prísne ho napomenula Julia a prekrížila si ruky na prsiach.

Na Adama sa ešte vždy nepozrela. Bola presvedčená, že z jej pohľadu by všetci pochopili, že iba pred pár hodinami cítila na sebe jeho nahé telo. Myslela si, že milovanie aj následný pocit viny má na tvári napísané veľkými písmenami. Adam ju márne ubezpečoval, že vyzerá rovnako chladne a prísne ako zvyčajne. Možno mal pravdu. Kým sa neocitnú v jednej miestnosti s Vincentom Walderom a s jeho nepríjemnou schopnosťou prečítať ľudí, hádam sa im podarí skrývať svoje tajomstvo.

„Ibaže Jon Langseth neodišiel za hranice,“ pokračovala. „Už sa potvrdilo, že kosti z podzemia patria jemu. Mina, skvelý postreh. Fraktúry na jednej stehennej kosti presne zodpovedajú röntgenovým snímkam z ošetrovania po nešťastí na Mount Evereste. Milda potvrdila dokonca aj zhodu so snímkami od jeho zubného lekára.“

„Aj Mildin asistent Loke mal zaujímavý postreh,“ ozvala sa Mina. „Upozornil ma, že kosti sú nezvyčajne čisté. Otázkou zostáva, či to súvisí s miestom nálezu. Je možné, aby ich takto vybielili potkany?“

„To by na nich museli byť odtlačky zubov,“ namietla Julia. „A o tých nepadlo ani slovo.“

„Mina, ako si sa donútila vojsť do špinavého tunela?“ uškrnul sa Ruben.

Mina naňho vrhla zlostný pohľad, ale ani to ho nezastavilo.

„Ozaj, a videla si tam nejaké potkany? Počul som, že niektoré sú až takéto veľké,“ prstami naznačil asi desať centimetrov. „Teda to je vzdialenosť medzi ich očami.“

„Prepáč, myslela som si, že ukazuješ veľkosť svojho penisu,“ odvrkla Mina.

Christer vyprskol, až mu káva vyletela nosom.

„Ou!“ vykrikol.

Julia si vzdychla.

„Sústredte sa, prosím,“ zabodla pohľad do Miny a Rubena. „Vy dvaja sa pohovárate s Jonovou manželkou. Christer, ty zistíš, či sa

v archíve nenájde čosi, čo by vrhalo svetlo na náš prípad. Adam, ty zájdeš za policajným vyšetrovateľom, ktorý sa zaoberá skúmaním kauzy v Confido. Peder, ty...“

Okamžite zmĺkla. Panebože, čo to povedala? Do očí sa jej nahrnuli slzy. Rýchlo sa otočila chrbtom ku kolegom, aby si to nevšimli, hoci vedela, že je to márne. Ticho v miestnosti priam dunelo medzi stenami. Naprázdno prehltala, potom sa obrátila ku skupine a usilovala sa nepozerať na Pederovu prázdnu stoličku.

„Odchod,“ povedala chrapľavým hlasom.

Keď všetci vyšli z miestnosti, Julia pomaly podišla k Pederovej stoličke a položila ruku na opierku. Videla ho pred sebou, od narodenia trojčiat večne nevyspatého a unaveného. No zároveň šťastného a starostlivého. Peder za sebou zanechal prázdnotu, ktorá sa nedá vyplniť. Musia sa však naučiť, ako pokračovať bez neho. Práca neberie ohľad na nič.

Vzdychla a pobrala sa do svojej kancelárie. Čo najskôr treba pripraviť tlačovú konferenciu. Médiá sa zaručene vrhnú na správu o Jonovi Langsethovi. Pokúsi sa ich držať pod kontrolou. Spomienky na Pedera treba dať bokom.

Bežali tunelom. Tma ako v rohu im neprekážala, poznali každúčký kúsok podzemia. Vedeli, o koľkej chodia vlaky, kedy sa treba pritísnuť k múru, vyšvihnúť sa do výklenku alebo sa natlačiť do stiesnených medzier, ktoré poskytoval tento priestor. Vedeli, kedy treba zabočiť doprava, kde sa pobrať doľava, ale najmä im bolo jasné, kadiaľ vždy trafia naspäť. Lebo toto bol ich domov. Ich kráľovstvo.

Kroky za ním sa približovali čoraz rýchlejšie, preto bežal, ako len vládol. Chodidlami tvrdo narážal o nerovný povrch, napriek tomu však o chvíľu pocítil na chrbte čísi dych.

Zastal. Zatúžil po tom, o čom vedel, že príde: po objatí, po bezpečnom náruči, čo ho objíma zozadu, a po strnisku, ktoré ho poškriabe na hebkom líci.

„Ha! A mám ťa!“

Ocko ho objal, presne ako si to želal. Silno si ho pritisol k hrudi. Cítil mäkkú kožu jeho veľkej bundy. Ocko voňal vlhkosťou, tabakom a čímsi sladkastým, čo ako hmľa obklopovalo miesta, kde sa zdržiavali. Nadýchol sa ockovej vône.

„Koniec zábavy, ideme pohľadať nejaké jedlo,“ povedal ocko a pustil ho. „Škvarka mi v bruchu.“

Neochotne prikývol.

Nerád chodil hore. Tam bolo svetlo, zhon, doliehali naňho zvuky a dojmy, ľudia, ktorí na nich zízali.

Chcel zostať dolu, kde sa cítil bezpečný a milovaný.

Medzi svojimi.

No vedel, že musia zohnať jedlo.

Krátko po obede bývali smetiaky tam hore plné odhodnených zvyškov. Hodinky, čo dostal na minulé narodeniny, ukazovali, že je krátko pred druhou popoludní. Treba sa poponáhľať.

Chytil ocka za ruku. Kým sú spolu, ani tam hore nie je až tak hrozne.

„Hádam si pochopila, že o tých potkanoch som iba žartoval?“

Ruben silno zvieral držiak nad dverami, lebo Mina ostro rezala zákrutu. Odkedy nasadli do auta, nepovedala ani slovo. Povzdychol si len v duchu, aby ju ešte väčšmi nenaštvál. Niektorí ľudia naozaj nemajú zmysel pre humor a on večne zabúda, že Mina k nim patrí.

„Tu je miesto.“

Ukázal na voľné parkovacie miesto. Mina prudko odbočila a zaparkovala. Ponáhľali sa na Narvavägen. No jasné, čertil sa v duchu Ruben. Kam inam? Finančníci s maslom na hlave nemôžu bývať inde než vo štvrti Östermalm.

„Mieniš sa ďalej durdiť, alebo môžeme pracovať?“ opýtal sa, keď vystúpili z policajného auta.

Vedel, že na Minu vždy zabralo pripomenutie pracovných povinností, robota bola u nej na prvom mieste. Neprestával si však lámať hlavu, či sa s Vincentom vyspala, hoci si to nevedel predstaviť. Všetky pokusy vizualizovať si Minu pri sexe sa končili predstavou o všadeprítomnom plaste. Odev aj gumené rukavice.

„Nedurdím sa,“ odvetila. „Iba nemám chuť na rozhovor. Samozrejme, ideme pracovať.“

Na domových zvončekoch našla meno Langseth a zazvonila. Po niekoľkých sekundách zámka zabzučala. Vošli do domu. Z tabule, visiacej na pravej stene impozantnej vstupnej haly, vyplynulo, že rodina Langsethovcov býva na najvyššom poschodí. Pochopiteľne.

„Dopekla, toto je bývanie,“ zahundral Ruben, len ťažko skrývajúci istú závišť, čo ho premohla pri pohľade na honosný vstup a vestibul, pripomínajúci priam orgie mramoru a zlata.

„Môj vkus to nie je,“ sucho skonštatovala Mina a nastúpila do výťahu.

Ruben zatiahol čiernu železnú mrežu a stisol gombík. Výťah stúpala pomaly s trochu znepokojujúcim škripaním na siedme poschodie, kde ich čakali otvorené dvere bytu. Na prahu stála plavovláska

s vlasmi učesanými do chvosta. Vyzerala nervózne. Ruben automaticky skonštatoval, že túto ženu by len ťažko dostal do postele, a otvoril mrežu na výťahu.

„Ide o Jona?“ opýtala sa plavovláska a poodstúpila, aby mohli vojsť do bytu.

Aj tu bola hala impozantná. Obrovská a s nablýskanou parketovou dlážkou, čo sa tiahla do ostatných izieb. Zo stropu visel krištálový luster, ktorý vyzeral väčší než Rubenova obývačka.

„Volali ste, že prídete, no nepovedali ste prečo. Ide o Jona? Našli ste ho? Kde je?“

Znepokojený výraz tváre sa zmenil na nahnevaný. Žena vykročila pred nimi do obývačky, ktorá by veľkosťou vyhovovala aj ako padelová hala.

„Vedela som, že zbabelo ujde,“ pokračovala naštvane. „Opustí mňa, deti a zdrhne. Určite má so sebou aj nejakú šlapku. Odkedy zmizol, volali mi tri baby, *tri*, vraj s nimi mal pomer. Ak mi tri zavolali, viete si predstaviť, koľko ďalších ich ešte pobieha tam vonku.“

Gestom im ponúkla sedenie na veľkej bielej pohovke. Ruben si sadol a cítil, ako sa do nej zaboril a klesol takmer o desať centimetrov. Akoby pristál v nejakom oblaku.

„Ste Josephine, však?“ overovala si Mina a aj ona si sadla.

„Áno, prepáčte. Som Josephine Langsethová.“

Okamžite chrlila ďalšie slová, ani sa nespýtala na ich mená a v záplave jej rečí sa nenašiel priestor na predstavovanie. Ruben neustále myslel iba na to, že Josephine Langsethová vyzerá ako vystrihnutá z reklamného katalógu Ralpha Laurena. Plavé lesklé vlasy v dokonalom účese. Biela blúzka, na prvý pohľad drahá, zastrčená do džínsov, za ktoré musela dať celý majetok. A pod tým mala zaručene značkovú spodnú bielizeň Simone Pérèle. Predstavil si sám seba, ako ju silno drží za vlasy zopnuté v chvoste a užíva si s ňou. Vzápätí sa mu pred očami mihla Amandina zlostná tvár a naprázdno prehltoľ. Spozornel.

„Tak kde je Jon?“ Josephine si sadla oproti nim. „Na Kajmanoch? Na Bahamách? V Dubaji? Dofrasa, vlastne ani neviem, ktoré krajiny nemajú so Švédskom dohodu o vydávaní občanov. Ale Dubaj má rád, často sme tam dovolenkovali. Bývali sme v One&Only. Na Palme. Aj teraz je tam, však?“

Mina si vymenila pohľad s Rubenom. Potom sa ujala slova:

„Jona sme lokalizovali, to súhlasí. No nie je v Dubaji. Našli sme... jeho ostatky. Lutujem, ale musíme vám oznámiť, že váš manžel je mŕtvy.“

V obrovskom byte zavládlo hrobové ticho. Po chvíli doň preniklo tiché hučanie, ktoré prezrádzalo, že v ktorejsej vzdialenejšej mies-

tnosti sa vysáva. Josephine sa oprela a mlčky zízala von oknom. Ruben nasledoval jej pohľad. Za zasneženými stromami na konci aleje sa črtal kostol Oscarkyrka. Z neznámych dôvodov si pamätal, že sa v ňom nachádza najväčší švédsky kostolný organ. Čudné, aké informácie človek drží v hlave.

„Bola som... hrozne som naňho zúrila,“ ozvala sa Josephine úplne iným tónom. „Nechal ma v sračkách. Na krku tri decká, súdny exekútor, žaloba a médiá plné článkov, v ktorých on aj jeho takzvaní spoločníci vyzerajú ako najhorší podvodníci. V celej štvrti na mňa ľudia iba zazerajú. Ostatní rodičia z Carlssonskej školy sa so mnou ani nerozprávajú. A tie baby, čo mi vyvolávajú... Myslela som si... že zdrhol. Zúrila som. No zároveň ho ľúbim...“

Josephine sa potichu rozplakala.

Ruben sa nespokojne hniezdil. Myšlienky na sex boli razom preč. Pri pohľade na plačúce ženy sa nikdy necítil vo svojej koži.

„Mal Jon nejakých nepriateľov?“ opýtala sa Mina a z vrecka bundy vytiahla balíček vreckoviek. Jednu z nich podala Josephine.

„Pohybuje sa v miliardárskych kruhoch,“ Josephine si ju vzala. „Takže určite. No ja do toho vôbec nevidím. Napriek tomu, čo si myslia úrady a prokurátor. Jon chodil do práce, ja som sa starala o deti a domácnosť. Úlohy sme si podelili veľmi jasne. Keď som sa ho opýtala, aký deň mal v práci, vždy odpovedal, že dobrý, a tým sa téma uzavrela. Na vašom mieste by som sa radšej porozprávala s jeho kumpánmi.“

Hlučne sa vysiakala a vreckovku položila na stôl.

„Neviete o nikom inom, kto by mu chcel ublížiť?“ opatrne sa spýtal Ruben. „Napríklad... ženy, ktoré sa cítili podvedené?“

Josephine Langsethová zafunela.

„Baby, ktoré sem volali, nemali ešte ani dvadsať a nepôsobili ako géniovia. Jona poznám dosť dobre, aby som vedela, že si ich určite nepustil príliš blízko k telu. Išlo o príležitostný sex. Ale čo tým sledujete? Ako vlastne zomrel?“

„Presne o to ide,“ odvetil Ruben. „Nevieme. No nedá sa vylúčiť, že ho zavraždili.“

Josephine zalapala po dychu a znova sa rozplakala.

„Chápeme, že vás to šokovalo,“ ozvala sa Mina a vytiahla ďalšiu vreckovku. „No všetko, čo poviete, nám môže pomôcť. Spomeniete si na niečo dôležité?“

Ruben si všimol, že Mina len horko-ťažko odtrhá zdesený pohľad od použitej vreckovky na stole, pričom Josephine podávala ďalšiu.

„Neviem,“ Josephine sa opäť vysiakala. „Pár týždňov pred zmiznutím sa začal správať čudne. Neviem, ako to pomenovať... správal

sa paranoidne... Ustavične postával pri okne a cez závesy vyzeral na ulicu. V noci nespál a chodil po byte. Ak sme vyšli von, jednoducho sa nenápadne obzeral... Ale..." zmlkla a mykla plecami. „To mohlo pokojne súvisieť s obžalobou. Aspoň som si to myslela. Gustaf hovoril, že všetci boli pod silným tlakom. Predpokladala som, že Jon sa chce vyhnúť médiám.“

„Gustaf?“ opýtal sa Ruben.

„Gustaf Brons, Jonov kolega. Jeden zo spolumahajiteľov. Sme dobrí priatelia, často mi prezradil, čo všetko Jon v sebe dusí, keď sme... Ale to nie je dôležité.“

„Ako ste sa cítili, keď sa Jon náhle zmenil?“ opýtala sa Mina.

Josephine sklonila hlavu, civela na dlážku.

„Nebolo to príjemné. Týždeň pred jeho zmiznutím som sa vlastne odsťahovala do Ellery Beach Housu, potrebovala som pre seba trochu času. Teraz si to vyčítam.“

Novú vreckovku položila na stôl vedľa prvej a Ruben videl, že Mina sa rýchlo odvrátila.

„Čo bude teraz?“ Josephinin pohľad blúdil z jedného na druhého. Ruben zaodfňal.

„Ponecháme si... Jona ešte nejaký čas na patológii, aby sa všetko preskúmalo. Potom vám ostatky odovzdáme, aby ste zariadili, čo treba.“

„Kde ho našli?“

„V podzemí metra,“ odvetila Mina. „V jednom tuneli.“

Josephine na ňu vypúlila oči.

„V metre? Čo tam robil? V živote sa neviezol metrom!“

Panebože, vzdychol v duchu Ruben. Čo sú to za ľudia?

„Zatiaľ toho nevieme veľa,“ pokračovala Mina. „A to málo, čo sme zistili, si musíme nechať pre seba, aby sme nenarušili vyšetrovanie. Keď sa médiá dopytujú, že Jon sa našiel, očakávajú veľký tlak. Nemôžeme vám radiť, čo máte robiť, no prosíme vás, aby ste sa verejne vyjadrovali čo najmenej.“

„Verte mi, médiá nás prenasledovali celé mesiace, takže novinári sú poslední, s kým by som sa chcela baviť,“ vzdorovito vyhlásila Josephine.

Odprevadila ich k dverám a rozlúčila sa s nimi prekvapujúco pevným stiskom ruky.

Kým sa úzky výťah so škripaním a s vŕzganím spustil dolu, Mina si natrela ruky alkoholovým gélom. Ruben sa pokúšal vybaviť si zadok Josephine Langsethovej, namiesto toho sa mu však vynárala Jonova šklabiaca sa lebka.

„Dohodni sa s tajnými, musia ti posilniť ochranu,“ vyhlásil Tor a prekrížil ruky na hrudi. „Však pozri na Annu Lindhovú alebo Ing-Marie Wieselgrenovú. A to nehovorím o tom, čo sa ti stalo koncom leta. Stačilo veľmi málo. Keby ešte verejnosť vedela, koľko atentátov sme zmari! O koľkých nemá ani šajnu! Žijeme v neistých časoch a ty, Niklas Stockenberg, si jednoznačný cieľ. Celý štáb by spával oveľa pokojnejšie, keby ti posilnili ochranu. Pravdepodobne aj ty. Máš kruhy pod očami. S tým nie sú žarty.“

„Dobre, dobre, dobre, Tor, pochopil som,“ povedal frustrovaný Niklas a prehrabol si vlasy. „Ibaže s tebou nesúhlasím. Život s takou ochranou, ktorú pokladáš za dostatočnú, by bol na nevydržanie.“

Tor sa však nemýlil, naozaj spáva mizerne. Načiahol sa, zo stola si zobral hrubý fascikel a tváril sa, že v ňom číta dokument. Nádejal sa, že jeho tlačový tajomník pochopí a odíde. Ibaže nenápadné signály Tor vnímal iba zriedkakedy. Aj teraz zostal v miestnosti.

„Prosím ťa, prehodnoť svoj postoj,“ Tor zvrátil čelo. „Ak už nie kvôli sebe, potom aspoň kvôli Nathalie.“

„Jasné. Moja dospievajúca dcéra určite netuží po ničom inom, iba chodiť všade ešte s väčším množstvom ochrankárov, mimochodom, nie práve najdiskrétnejšími. To by zaručene prospelo jej bežným kontaktom. Teda aspoň tým, ktoré sa jej za daných podmienok podarilo vytvoriť.“

„Radšej to než prísť o život,“ zahundral Tor a oprášil si zo saka neviditeľnú smietku.

Hoci v súkromí sa nestýkali, Niklas mal jasnú predstavu o garde-robe svojho tlačového tajomníka. V šatníku visí rad navlas rovnakých oblekov. Vedľa rad bielych košiel. Rovnaké kravaty, s výnimkou jedinej, na ktorej sú malé švédske zástavy a nosí ju na Národný deň Švédska. Na polici pod oblečením si predstavil množstvo úplne rovnakých nablýskaných čiernych kožených topánok z Talianska. Tor totiž nepatril k mužom obľubujúcim zmenu. No bol to oddaný

a múdry tlačový tajomník, ktorý stál pri Niklasovi od chvíle, keď nastúpil do úradu. Ibaže z času na čas akoby nevedel, kedy je čas ustúpiť a nenástožiť.

„Zodpovednosť za dcéru beriem na seba,“ povedal Niklas, „ale oceňujem tvoju starostlivosť. Ibaže ma toto všetko začína otravovať. Som spokojný s tým stupňom ochrany, aký mám. To, čo sa stalo v lete, sa bežne neopakuje. Som rád, že žijem aspoň trochu normálne.“

To však nebola úplná pravda. Ani náhodou sa necítil taký pokojný, ako sa tváril. Bol by radšej, keby ho ustavične obklopovalo desať chlapov s laserovými zameriavačmi, prinajmenej najbližšie dva týždne. Hoci ani to mu pravdepodobne nepomôže. Odpočítavanie času bude pokračovať, aj keby mal pri sebe sto ochrankárov.

„No dobre, ty si šéf, ale aspoň poznáš môj názor,“ dudral Tor pri odchode z miestnosti.

Niklas sa zadíval na stôl, kde ležal vyše tisícstranový dokument. Nevládal sa naň sústrediť. Tep sa mu zvýšil, priam bubnoval v žilách. Keď Mina po včerajšej večeri odišla, až do brieždenia sedel doma s pohárom rumu. Najprv však musel Nathalie asi tisíckrát presviedčať, že sa nič nedeje, no pravda bola iná – neopovážil sa zaspáť, bál sa snov. Zbytočne, lebo nezaspal ani na sekundu, hoci si napokon ľahol do postele.

Hneď ráno opäť zavolať na to telefónne číslo. To bolo prvé, čo urobil. Odkaz znel rovnako, s jediným rozdielom – nespomínalo sa v ňom štrnásť, ale iba trinásť dní.

Tor komentoval Niklasove kruhy pod očami. To však bola malichernosť v porovnaní s tým, ako sa cítil. Chvilami sa mu zdalo, že nezvládne vstať zo stoličky. Pocit bezmocnosti ho načisto paralyzoval. Posunul hrubý dokument a ošúchanú stoličku odtisol od stola, aby si naň vyložil dlhé nohy.

Vo vrecku ho priam páčila vizitka. Bolo to absurdné. Všetko bolo zrazu absurdné. Cítil sa ako v zlom akčnom filme či mizernej detektívke. Toto sa predsa nestáva. Rozhodne nie v reálnom živote. Napriek tomu sa mal mať na pozore. Mal mať rozum.

Lebo to bola jeho voľba. Vybral si život podľa vlastných predstáv, ibaže podľa nových podmienok. Prijal výhody, čo sa mu ponúkali. Výhody, čo ho sprevádzali celou cestou až do Rosenbadu, do sídla švédskej vlády.

Vytiahol vizitku a pozeral sa na symbol. Po chvíli ju položil na stôl, prázdnu stranou nahor. Z obrazov na stenách naňho prísne hľadeli jeho predchodcovia. Aj oni museli zavše voliť cestu, o ktorej nevedeli, kam vedie? Cestu, o ktorej nevedeli, či je dostatočne morálna

a obhájiteľná. A museli potom za ňu zaplatiť? Pravdepodobne. Takým či onakým spôsobom.

Niklas Stockenberg naisto vedel iba jedno: nemôže tu sedieť a čakať. Musí čosi urobiť, čokoľvek. Cítiť, že to má pod kontrolou. Takže treba konať. Začne tým najdôležitejším.

Vytiahol telefón. Tep mu naďalej bubnoval. Nútil sa dýchať zhlboka a čakal, kým si nebol istý, že vládze hovoriť normálnym tónom. Nemal v úmysle niekoho zbytočne vystrašiť. Potom rázne vytukal číslo svojej exmanželky.